

[Carl Petersen.]

Taler saaledes, at det Forslag, der nu forelægger, gav Smørproduktionen for ringe Muligheder. Men det er jo slet ikke rigtigt. Det rigtige er, at der nu vil komme en Fragtlejlighed paa Foderkager paa 2 Kr., og derfor er det ikke rigtigt at fremstille det, som om Forholdet bliver ringere end før. Jeg skal blot henvise til, hvad jeg sagde i mit første Indlæg. Jeg tror, at dette Tilskud er stort nok til, at Landmanden vil udnytte Oliekager i et Omfang, som er klogt for ham selv, og som er nationalekonomisk forsvarligt.

Det ærede konservative Folkeparti har stillet Ændringsforslag om at bibeholde det 6 pCts Tilskud ogsaa til Flæske- og Ægproduktionen. Mener man virkelig fra den Side, at det er rigtigt, at Staten i Dag giver Tilskud til en Produktion, der er særdeles lønnende? — for saaledes er det jo. Saa længe denne Produktion kan opretholdes og fremmes paa Grundlag af hjemmearvlet Foder, synes jeg, det er en Udfordring til Skatteyderne at forlange, at de skal give et direkte Tilskud. Sandheden er jo den, at de Kornbeholdninger, der i Dag ligger hos Landmændene, er produceret til et Beløb, der ligger paa omkring 15 Kr. pr. Td., og heri er medregnet baade Driftslederløn og Vederlag for Mandens egen Arbejdsydelse. Hvis vi sætter dette Tal i Relation til den Pris, der i Dag ydes for Flæsket, er det sikkert ikke galt, naar jeg siger, at Landmanden faar sit hjemmearvlede Kron betalt med en Pris, der ligger et Sted mellem 20 og 25 Kr. pr. Td. Og saa spørger jeg: Kan det virkelig være rigtigt, at man vil byde Danmarks Skatteydere, at de skal give Tilskud til en saadan Produktion?

Jeg maa anbefale at stemme imod de Ændringsforslag, der er stillet af Det konservative Folkeparti under Nr. 1, 3 og 5, og anbefaler ogsaa at stemme imod de Ændringsforslag, der af Bondepartiet og Retsstatspartiet er stillet uden for Betænkningen.

Brorsen: Naar Talen er om Prisen paa udenlandsk Korn, er man i allerhøjeste Grad paa usikker Grund. Jeg kan i saa Henseende fremføre et ganske talende Eksempel. I Gaar Eftermiddags nævnte Landbruksministeren under første Behandling her i Salen nogle Tal. Han gik ud fra, at man med et Tilskud paa 4 Kr. pr. 100 kg Majs kunde faa Majs udleveret til Forbrugeren til 19 Kr. Men dette Tal holdt ikke ret længe, thi allerede i Udvalgsrådet i Gaar Aftes maatte Ministeren meddele, at

ifølge de sidste Efterretninger maatte det Tal, han havde nævnt i Gaar Eftermiddags, forhøjes med 2, og det er jo Aarsagen til, at Tilskuddet paa de 4 Kr. nu i Ændringsforslaget foreslaas sat op til 6 Kr. Jeg nævner kun dette som Bevis paa, hvor usikker en Grund man bevæger sig paa, naar man taler om Prisen paa udenlandske Foderstoffer.

Nu har vi jo Maksimalpriser herhjemme paa Brødkorn; Venstre har saa indtrængende som overhovedet muligt gjort os til Talsmænd for, at de Folk, som afleverer Brødkorn, skal have Erstatningskorn i Stedet, og vi har gjort det, fordi vi mener, det er en Retfærdighedshandling over for disse Mennesker. Men efter det foreliggende Forslag og de stillede Ændringsforslag er man ikke sikker paa, at dette vil blive Tilfældet. Det afhænger bl. a. i allerhøjeste Grad af, hvor store Kvantiteter Majs der findes her for Tiden, og hvilke Mængder der kommer ind i Landet i den allernærmeste Tid. Det kan ikke nytte paa ny at udskyde Spørgsmaalet og sige: Ja, men naar vi kommer ind i Marts Maaned, saa skal I se, saa kommer der en Mængde Majs til Landet! Det vil være ganske urimeligt at holde disse Folk hen; de har Krav paa en Løsning, og Løsningen burde have foreligget for lang Tid siden. Vi er jo mere og mere kommet ind paa den Betragtning, at det saa absolut vilde have været det bedste for os alle, om vi havde løst Problemet ved særlig Lov. Med lidt god Vilje fra alle Sider vilde der da have været Mulighed for — og det vilde ogsaa have set godt ud —, at samtlige Partier angaaende dette store Samfundsspørgsmaal var kommet hinanden i Møde. De Herrer taler saa meget om Samarbejde, men hvad bliver det til? Jeg synes i alt Fald, det gaar i den forkerte Retning. Det maa vi naturligvis tage i Betragtning, og vi noterer, hvad der er sket under de Forhandlinger, der er ført i Forbindelse med dette Spørgsmaal.

Den højtærede Landbruksminister anførte bl. a. ogsaa, at han var vejet tilbage for at gaa nogen anden Vej end den, der er fulgt i Lovforslaget og Ændringsforslaget, fordi det vilde medføre meget store Administrationsudgifter og -vanskeligheder. Jeg kan ikke erkende, at disse Vanskeligheder kan blive saa forfærdelig store. Jeg gør opmærksom paa, at Landbruksministeren selv har fortalt i Udvalget, at det er hans Mening, at Tilskuddet paa de 2 Kr. til Foderstoffer skal udbetales direkte til Landmændene for hver 100 kg, de køber, og jeg kan i Sandhed ikke se, at en rationel